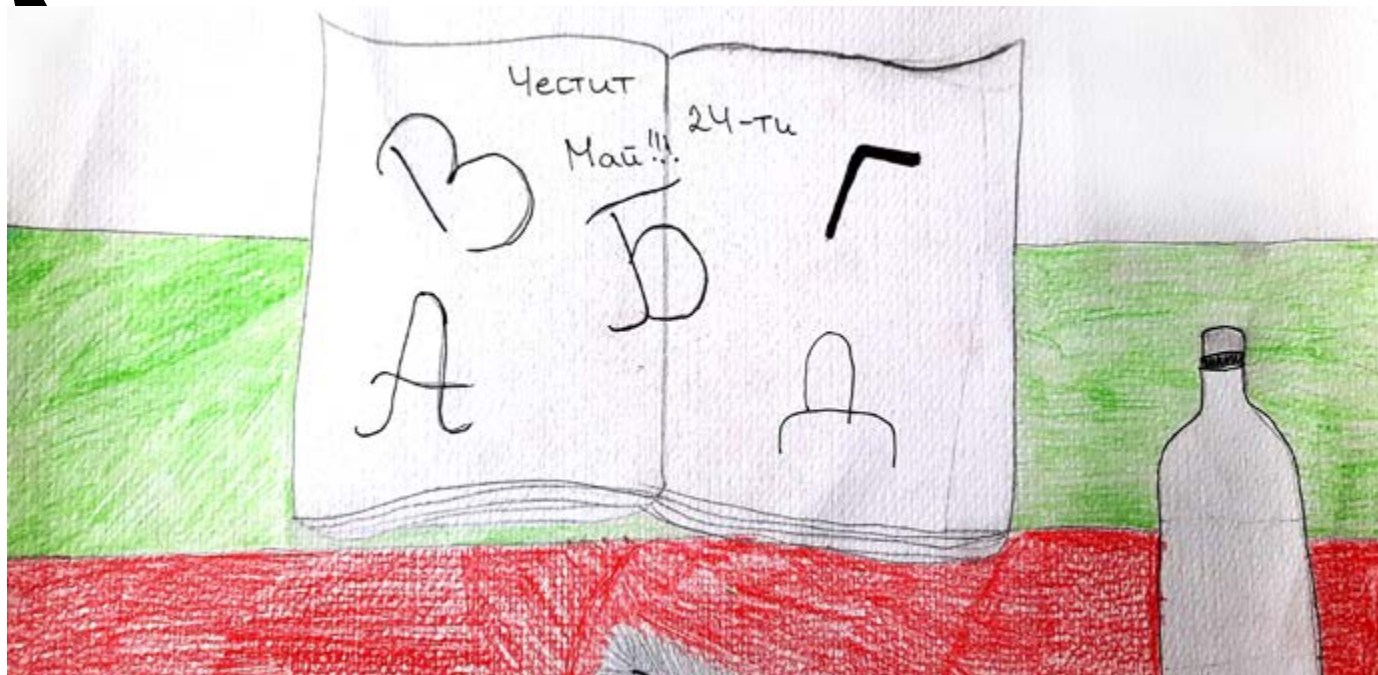

ЗЛАТЕН ВЕК

ОТ РЕДАКТОРА: Отново сме в навечерието на най-светлия празник 24 май. Ден, в който славим делото на светите братя Кирил и Методий, дали ни онези „златни букви – писмена” – азбуката, с която пишем мама, България, мир... Думичката „азбука” идва от две букви и не кои да е, а първите две в глаголицата – Аз и Буки. Българската азбука е всъщност разказ за грамотността: „Аз буки веде глаголи добро естъ жичье...” – „Аз зная буквите и животът със знанието е добър...”. Това ни казва нашето а, б, в. В превод от прабългарски „азъ” означава памет. Трябва да знаем и помним, че и „ний сме дали нещо на света и на вси славяни книга да четат”.

Развълнувани сме да Ви представим втория брой на вестника ни „Златен век”. Продължавайки традицията, поставена от миналогодишните четвъртокласници, ние отговорно реализирахме чудесната идея. В този брой ще прочетете интервюта с Пламен Маргаритов, заместник-директор на Частна гимназия „Асен Йорданов”, Адриан Николов, заместник-директор на ЧОУ „Цар Симеон Велики”, Румяна Божинова, класен ръководител на 4. клас, Лалка Георгиева, учител по български език и литература, Владимир Цанков, учител по история и цивилизация, Христина Томара, родител.

Споделяме Ви част от най-хубавите рисунки, дело на талантливите ни ученици от начален етап, пътеписи от прекрасните ни седмокласници и малко от нашето творчество.

В този раздел зададохме въпроси към представители на нашата общност за важността на празника.

Пламен Маргаритов, зам.-директор на ЧГПНП „Асен Йорданов”

– Г-н Маргаритов, какъв празник празнуваме на 24 май?

– На 24 май честваме светите братя Кирил и Методий и с него отбелязваме приноса на славянската култура и писменост, която се е разпространила из цяла Източна Европа и части от Азия.

– С какви чувства свързвате този празник?

– 24 май за мен е специална дата. Обвързвам го най-вече с идващата пролет. По това време, още като ученик на вашата възраст, знам, че на 24 май пролетта е в пълния си разгар, цветята са цъфнали, дръвчетата са се разлистили, навсякъде е зелено, слънцето грее, денят се е увеличил и имам повече време за игра, разбира се като ученик. Така че го свързвам с пролетта и до някаква степен с настъпващото лято, с много топли чувства, приятни, пролетни, ведри чувства, защото вече си мисля за почивка в някаква степен.

– Как го отбелязвахте, когато бяхте ученик?

– Аз съм от град Пловдив. В него по традиция се организира шествие на всички училища в града заедно с учителите, директорите, които тръгват от едноименната хуманитарна гимназия „Св. св. Кирил и Методий”. То минава през цялата главна улица, която е една от най-дългите улици в България и завършва на централния площад, където има празненства. Цялото шествие се събира, образува се един голям квадрат със знамената, с униформите, става един прекрасен празник. Концерт след това, реч на кмета, реч на директори.

– Защо избрахте да станете учител?

– Сложен въпрос. Никога не съм предполагал, че ще стана учител. Когато бях на вашата възраст, пък и след това в гимназията, исках да се занимавам активно с политика и международни отношения. Така ми се разви следването, че в крайна сметка прецених, че искам да правя нещо за хората. Имах възможност да работя с ученици, с по-млади студенти и в крайна сметка, прибирайки се в България от чужбина, защото съм учил в няколко страни в чужбина, реших да пробвам с учителската професия и тя взе, че ми хареса. Много ми е приятно това, че мога да споделям идеите си, че изграждам отношения с децата и знам какво да им дам.

– Кой е създал кирилицата?

– Това е спорен въпрос според историците. Кирилицата като азбука се води до този момент, че е създадена от Климент Охридски, въпреки че няма разбирателство, че точно той я е създал. Създадена е в Преславската школа и оттам започва разпространението. Първоначално по нашите земи, а след това и по Североизточна, Източна Европа и стига чак до днешна Монголия. Хуните също използват кирилицата за своя азбука или версия на кирилицата. Не съм много убеден в това.

– Къде кирилицата намира своя първи дом?

– В нашите земи и след това се разпространява в много страни и стига много, много на изток до бреговете на Тихия океан. Кирилицата се създава след глаголицата, която е създадена от двамата братя Кирил и Методий. Тя се разпространява в централна Европа и след това ние я приемаме и използваме за наша азбука, която използва старобългарския и след това българския език.

. – **Какво мислите за предложението 24 май да бъде избран за национален празник?**

– Сложен въпрос. Има няколко дати в българския календар, които са достатъчно значими, за да бъдат национален празник. Това разбира се е Освобождението на България на 3 март, Съединението на България на 6 септември, 24 май – Ден на славянската култура и писменост и денят на Св. св. Кирил и Методий. Наистина в последно време се обсъждат няколко варианта коя дата да бъде национален празник, така че да обедини целия народ около една дата, защото повярвайте ми, по това време, когато кирилицата се появява на картата на света, България, българските земи и българските книжовници имат много голяма роля културата и духовността да се разпространи из цяла Източна Европа. Това наистина е значима дата. Аз лично подкрепям да някаква степен сегашния национален празник – Освобождението на България, защото за мен е важно, че слагаме край на едно дълго петвековно владичество от чужда империя и вече даваме начало на нова държава, която продължаваме да строим и до ден днешен.

– **Коя е най-хубавата българска дума за вас?**

Тук съм неподготвен. Българските думи са прекрасни. Всеки език има прекрасни думи. Аз не смятам, че има дума, без обидата разбира се, за която не можем да кажем, че е хубава. Най-хубавата българска дума? Нека бъде “благодат”.

– **Какво искате вие да ни попитате?**

Г-н Маргаритов: Как според вас мина интервюто?

Влади и Марти: Според нас мина много добре.

Г-н Маргаритов: Как се чувствате в ролята на журналисти?

Влади: Хареса ми!

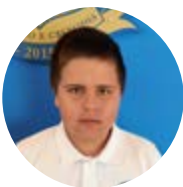
Марти: Хареса ми как ние Ви задаваме въпроси, а Вие ни отговаряте.

Г-н Маргаритов: За вас какво е 24 май?

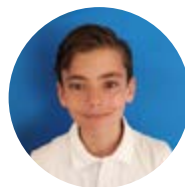
Влади: Аз отбелязвам този празник, като рисувам картини за Кирил и Методий, пишем азбуката в предишния □ вид.

Марти: Той е празник и на учителите, като цяло е един много светъл празник!

РЕПОРТЕРИ:

ВЛАДИМИР ГЕНОВ
4. КЛАС

МАРТИН МОНЧОВСКИ
4. КЛАС

Адриан Николов, зам.-директор, учител по музика
ЧОУ „Цар Симеон Велики”, ЧГПП „Асен Йорданов” и ЧДГ „Росица”

– Г-н Николов, защo избрахте да станете учител?

– Избрах да стана учител заради моите родители, които също са учители, и последвах техния пример. Учителската професия е свята професия. Тя дава началото на всички останали професии, затова за мен тя е много важна и аз имам честта и привилегията да бъда учител.

– Харесвате ли професията си?

– Да, харесвам я много. Преди повече от дванадесет години започнах да преподавам на едни малки дечица от детска градина и оттам много ми хареса да бъда техен учител, преподавател, да ги просветлявам, да ги уча и така до ден днешен.

– Какви са предимствата и недостатъците на това да бъдеш учител?

– Има много предимства, недостатъци – не знам дали мога да ги нарека така. Предимствата са, че учителската професия има своя авторитет, има според мен своето предимство спрямо останалите професии, затова, че ние даваме основата, от която всеки може да започне да се развива като личност, като душевност. Ние насочваме вас, нашите ученици, към това какви бихте искали да станете в бъдеще.

– Ако сега трябва да избирате професията си, каква щеше да бъде тя?

– Сигурно отново учител. Не бих променил професията си. Отново ще се насоча в тази сфера. Просто не се виждам в друго поприще.

– Какъв празник е 24 май?

– 24 май е най-българският празник. Празник, който е над всички останали празници за мен, защото българската просвета, култура и азбука е дала словото и езика на много народи и ако нямаше собствена азбука, на която да пишем, ние сигурно щяхме да изгубим своята идентичност и нямаше да бъдем този народ, с когото трябва да се гордеем всеки ден. Ние сме българи и сме дали толкова много на света.

– **Вие как го празнувате?**

– Празнувам го всяка година много тържествено. Най-често съм на площада с всички празнуващи. Правят се специални шествия, тържества, концерти пред Народния театър, Народната библиотека в София. Дори преди години бях организатор на няколко такива, така че за мен този празник е много специален и винаги настроението е много приповдигнато, празнично и се старая да го отбелязвам по най-значимия за мен начин.

– **Одобрявате ли предложението именно 24 май да бъде избран за национален празник?**

– 24 май, както казах, е много значим празник за мен, но всеки празник си има своята роля в българската култура, общество и за мен 24 май е равнопоставен на 3 март като празник, защото тогава сме извоювали своята свобода, а чрез 24 май получаваме своята духовна независимост.

– **Коя е най-хубавата българска дума според вас?**

Няколко са думите, не мога да се огранича. Българският език е изключителен, много красив, мелодичен. Едни от думите, които мога да отлича като най-красиви, специално за мен, това са: „любя“, „тача“ и „милея“. Вие ще се сетите откъде са те.

– **Какво искате да пожелаете на четвъртокласниците?**

– На четвъртокласниците искам да кажа да продължават да се учат, да бъдат упорити, да следват своите идеали и ценности, които изповядват. Да бъдат добри, най-вече здрави и да постигат много успехи занапред, трудейки се, много високи оценки и да се реализират в бъдеще в това, което те желаят.

– **Какво искате вие да ни попитате?**

Г- Николов: Каква професия бихте избрали вие в бъдеще?

Виктор: Аз мисля, че бих станал тенисист. Понеже ми харесва да играя тенис и не съм слаб.

Г-н Николов: Добре, пожелавам ти да станеш по-добър тенисист от Григор Димитров и да прославиш България. А ти, Люси?

Людмил: Все още не съм решил какъв искам да стана, защото в момента съм се съсредоточил върху ученето главно и бих искал да стана... не знам, не съм решил. Като малък исках да стана космонавт, но се отказах и сега още не съм решил.

Г-н Николов: Сега можеш да станеш учен, защото това е основата, а после ще прецениш към коя сфера ще се насочиш. Пожелавам ви много успехи, да сте здрави най-вече и да имате късмет, за да направите това, което искате.

РЕПОРТЕРИ:

ВИКТОР ПАТРОНЕВ
4. КЛАС

ЛЮДМИЛА ПЕТРОВ
4. КЛАС

Тук е мястото да ви представим и г-жа Румяна Божинова, с която изминахме пътя от 1. до 4. клас.

– Г-жо Божинова, защо предпочетохте учителската професия?

– Може да звучи като клише, но още от дете знаех, че аз ще бъда учител. Това беше моята мечта, цел и посока, която следвах, за да мога днес да правя това, което мога най-добре. Нито за миг не съм съжалила, че съм избрала тази трудна професия, защото знам, че всеки един труден момент, който съм преодоляла, си струва заради любопитните детски очи насреща ми.

– Как се чувствате след един учебен ден с нас?

– Различно. Има дни, в които съм щастлива, окрилена, доволна... Има и такива, в които сте „изпили” и последната ми капчица сила и търпение. Но на следващия ден идвам отново с мисълта, че трябва да съм точно тук, при вас, защото си струва.

– Кой Ви е любимият предмет?

– От ученическите си години имам предпочитания към българския език и литература, но в последните години открих красотата на математиката.

– За четирите години, прекарани с нас, кой момент се е запомнил във вашето съзнание?

– Четири години – кога изминаха? Помня ви едни уплашени, стреснати и срамежливи първокласничета, но ви виждам и днес пораснали и уверени четвъртокласници. Има много моменти, които няма да забравя. Доверието, питащите очи и обичта, които ми дадохте, ще запомня със сигурност.

– Какво бихте ни казали в последния си час с нас?

– Много се надявам да запомните всичко, което сме учили заедно, но най-много желая да запомните житейските истини и уроци, които ви преподадох. В последния ни час искам да ви кажа да бъдете Човеци, да бъдете добри, истински и състрадателни към болките на другите. Да раздавате обич и доброта, защото тя ще ви се върне двойно.

– Кое качество е най-важно да възпитаем в нас?

– Човечност и смелост. Бъдете смели, любопитни, търсещи, защото ние разчитаме на вас. Вие сте бъдещето на България, а тя заслужава достойни българи.

– С какво ще ни запомните?

– С палитрата на характери, емоционалните дискусии и неспирация ентузиазъм, с който се впускахте във всяко преживяване.

– Кой е любимият Ви цвят?

– Зелен и кафяв. С една дума - есенните топли цветове. Може би и затова се чувствам най-добре през есента.

– Кой е любимият Ви празник?

– На първо място като професионален и български празник – това е 24 май. Това е празник на духовността, просветата и знанието.

– Имате ли си девиз?

– Всеки ден е едно ново начало. Нека да бъдем по-добри във всичко.

РЕПОРТЕРИ:

ДЖОРДЖИЯ ФОТИУ
4. КЛАС

НИКОЛ ФОТИУ
4. КЛАС

**Лалка Георгиева, учител по български език и литература
ЧОУ „Цар Симеон Велики“ и ЧГПНП „Асен Йорданов“**

Българската азбука – откритие на всички времена

В часовете по литература често си говорим за това как България се освобождава от чужди владичества. Всъщност стигнахме до заключението, че една от най-големите победи за народа ни е това, че сме извоювали своята писменост. Цялото величие и мощ на държавата ни не биха били факт, ако българите нямаха възможност да отхвърлят чуждата пропаганда, да четат на своя език, да творят и създават наука и литература.

Делото на Кирил и Методий и техните ученици е свято. Подкрепата на владетели, усилията на книжовници бързо нареждат нашите творци сред най-значимите и дори модерни творци на Средновековието, по-късно – на Възраждането и модернизма.

Всички вечни писатели и поети използват възможностите на българските букви, за да предадат експресивността на българския език и да останат завинаги сред най-четените, вдъхновяващи нови и нови поколения: Елин Пелин, Йовков, Вазов, Яворов, Алеко, Славейков, Ботев, Вапцаров, Смирненски и останалите, които изучаваме с трепет. Талантливите ни съвременни автори също печелят признание в Европа и целия свят: Здравка Евтимова, Иво Иванов, Стефан Цанев, Георги Господинов, Захари Карабашлиев и др.

Като всички тях, и ние се наслаждаваме да творим. Въпреки усилената подготовка за трудни изпити след 7. клас, учениците от ЧОУ „Цар Симеон Велики“ се поставиха на мястото на пътеписеца Алеко Константинов и създадоха свои собствени шедьоври, доказвайки колко богат, влиятелен и увлекателен е езикът ни. Седмокласниците се справиха с предизвикателството да са експресивни в своите съчинения. В Деня на българската азбука предоставяме на Вашето внимание откъси от някои от тях. Насладете се!

Откъс от пътеписа „До Пампорово и назад“

Валеше дъжд, пътят беше хлъзгав, мокър и опасен. Аз и семейството ми пътувахме към Пампорово, където ме очакваше състезание по даунхил с участие на най-добрите в спорта. Гледах през прозореца и си мислех за трасето, което е едно от най-трудните в България – осяно с корени, камъни, скокове и суперстръмни участъци. Допълнителното усложнение идваше от дъжда – той прави пътя по-хлъзгав от лед. (...) Майка ми и сестра ми, като гледаха, изпадаха в ужас и се опитваха да ме разубедят да участвам. Аз, разбира се, не ги слушах, регистрирах се без колебание и си взех състезателен номер. (...)

Тръгнахме с моите приятели и съотборници към лифта, който ни извозваше към началото на трасето, за да направим няколко тренировъчни спускания. (...) Дойде ред и на официалното спускане. Валеше и... гърмеше. Сестра ми ревеше и умоляваше нашите да не ме пускат. Аз от своя страна бързах да се кача, за да не размислят. (...)

Когато горе слязох от лифта, бях мокър до кости. Наложих се да съблека някои дрехи по мен, за да не ми пречат. Стартът започна... Летях надолу, а в мен имаше толкова адреналин, че можех да заредя цяла АЕЦ. Беше кално, хлъзгаво, мокро, с огромни коренища, остри завои и камъни. Не виждах добре, от дъжда очилата ми бяха замазани... Не разбрах как паднах!... Огледах се бързо дали има състезател зад мен, веднага се качих отново на колелото и полетях с нови сили надолу...

На финала ме посрещнаха бурните овации на зрителите. Само аз и още едно момче се бяхме престашили да се спуснем през гръмотевици и дъжд. Оказа се, че при падането съм си счупил пръсти... Как съм могъл да карам след това и до ден днешен не мога да си обясня! Когато приключи състезанието се събрахме всички. Нямаше човек, който да не беше пострадал: счупени крака, ръце, охлузени гърбове, повредени велосипеди... Изглеждахме все едно се връщаме от война – мръсни, кални, изпочупени и в кръв. Но това е нашият спорт, ние си го обичаме и знаем, че заслужава всяка жертва.

АВТОР:
ВЕСКО ПЕТРОВ
7. А КЛАС

Откъс от пътеписа „В Парижкия увеселителен парк“

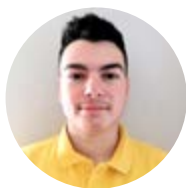
(...) Следващата игра беше интересна. Изглеждаше като малък блок с препятствия. Влязох вътре, имаше много огледала. Видях отстрани как брат ми три пъти се блъсна в едно и също стъкло, а братовчедка ми – един-два пъти. (...) Как аз не се блъснах? Ходех със стойка на слепец и така успях. Но реших, че ще е забавно да го направя нарочно и тогава видях как майка ми се смее, забавлявах се и аз. Чувствах се като шут, но в добрия смисъл.

Продължих напред. Имаше боксови круши, пързалки и какво ли още не... Впечатлих се най-много от дълга мърдаща се пътека. Изглеждаше като лесно препятствие, затова тръгнах с ръце в джобовете и... паднах, разбира се. С бързи рефлексии се хванах за дръжка и повисях известно време там. Оказа се, че всичко е заснето и ще се пази в семейния архив... (...)

АВТОР:

АЛЕКС ХАМБАРОВ

7. А КЛАС

Откъс от пътеписа „Неочакван край“

Когато разбрах, че заминавам сама в друга държава, много се развълнувах и нямах търпение... Е, докато не пристигнах и осъзнах, че трябва да прекарам там цели двацет и два дни! (...)

Когато пристигнахме, все още не знаех, че накрая ще искам да се върна, въпреки силното желание да се махна от родината си поне за малко. (...) Разпределиха ни по стаите и за щастие, освен с узбекистанка, французайка, руския и арменка, бях поне с една българка. Бях силно впечатлена как момичето от Узбекистан поряза дълбоко пръста си с макетно ножче, помагайки ми да разопаковам куфара си, и от очите му не капна и сълза. (...)

Най-вероятно ще попитате къде се хранехме. Може би това беше най-ужасната част за мен. За да стигнем до мястото за хранене, трябваше да вървим 10 минути, слизайки по безброй многото стълби на кампуса, след това по асфалтов път и чак тогава стигахме до столовата. Имайте предвид, че вървахме в най-големите жеги, а там температурите надминаваха 35 градуса. Понякога не си представях и миг повече в тези жеги, често показвах твърдоглавостта си и без да се интересувам от правилата, влизах вътре на по-хладно. (...)

Най-добрата част от всичко там бяха следобедите на морето, вкусните сладоледи и походите в горите. (...) Накрая всички бяхме в един огромен амфитеатър. От театралния клуб бяха подготвили уникална пиеса, най-страхотно беше, когато цялата публика извади телефоните си. Светехме с фенерчетата и се получи приказно.

Не вярвам, че ще го кажа, но вечерта преди да тръгнем се събрахме всички отряди в отделни кръгове, пяхме лагерната песен и всеки един плака... дори и аз. Знаех, че въпреки това, което не ми харесваше и ми тежеше, аз се забавлявах, благодарение на хората на това вълшебно място.

АВТОР:

КАРОЛИНА МИХОВА

7. А КЛАС

В следващите редове ще ви представим интервюто на четвъртокласничката Елени с нейната майка Христина Томара

Елени: Здравей, мамо, бих искала да ти направя интервю по случай 24 май – Ден на светите братя Кирил и Методий, на българската азбука, просвета и култура и на славянската книжовност.

Христина Томара: С най-голямо удоволствие!

Елени: Помниш ли как чествахте този ден, когато беше малка?

Христина Томара: Бяхме много въодушевени. Събирахме се сутринта в училищния двор, всяко дете носеше цветя. Плетяхме венци, а директорката заставаше пред нас и говореше дълго и тържествено за двамата солунски братя и тяхното велико дело.

Елени: Ти как се чувстваше на този ден?

Христина Томара: Чувствах се горда и щастлива. След това цялото училище отиваше пеша до Националната библиотека и полагахме венци и цветя на паметника на Светите братя. Пеехме песента „Върви, народе, възродени“.

Елени: Как се обличахте за този празник?

Христина Томара: Разбира се, че носехме бяла риза и тъмносиня пола или панталон.

Елени: Много ми се иска да знам кой ти беше любимият предмет в училище?

Христина Томара: Харесвах много литература и история. Като тийнейджър бях пленена от стихотворенията на Христо Ботев, от творбите на Иван Вазов, Елин Пелин, Димитър Талев и от уникалните разкази на Йордан Йовков.

Елени: Благодаря ти, мамо, за прекрасното интервю!

РЕПОРТЕР:

ЕЛЕНИ ТОМАРА

Представяме ви
г-н Владимир Цанков,
 учител по история и цивилизации
 и география и икономика,
 ЧОУ „Цар Симеон Велики”
 и ЧГПНП „Асен Йорданов”

24 май е най-българският празник, който обуславя нашата идентичност като народ! Това е денят, в който ние изразяваме почитта си към покровителите на Европа – Св. братя Кирил и Методий и делото на Светите Седмочисленици. Същинското начало на отбелязването на празника се поставя през Възраждането, въпреки че съществуват предположения, че той е бил честван още в епохата на Средновековието. На 11 май 1851 г. в епархийското училище „Св. Св. Кирил и Методий“ в Пловдив, по инициатива на Найден Геров се провежда празник за прослава на Светите братя. Денят 11 май не е случайно избран — това е общият църковен празник на двамата равноапостоли. Постепенно празникът придобива голяма популярност и започва да се отбелязва в училища, храмове и манастири. След провъзгласяването на българската Екзархия през 1870 г. той е признат за официален църковен празник. Така честването започва да се отбелязва във всички села и градове от Дунав до Бяло море и от Черно море до Охридското езеро. След Освобождението на България през 1878 г. честването на Светите братя се запазва като училищен празник, който се провежда на 11 май. Учениците окичват с цветя портретите с ликовете на двамата братя, рецитират стихове и пеят песни в тяхна чест. В същото време в Македония и Одринско, чиито земи остават извън пределите на свободна България, честването на 11 май има за цел да съхрани българщината, както и да се противопостави на асимилаторските домогвания от страна на сръбската и гръцката пропаганда.

През 1916 г. се въвежда Григорианският календар и празничният ден започва да се отбелязва на 24 май. Въпреки това, Църквата продължавала да го чества на 11 май. Почитта към Св. Кирил Философ и Св. Методий се свързва и с тяхната смърт – съответно на 14 февруари и 6 април.

През 1892 г. Стоян Михайловски написва текста на училищния химн, който е озаглавен „Химнъ на Св. св. Кирилъ и Методи” и включва 14 куплета, от които днес се изпълняват най-често първите шест. Панайот Пипков създава на 11.05.1900 г. музиката към химна. Думите „Върви, народе възродени, към светли бѣднини върви“ всъщност са не само символ на образование и просвета, но и призив за осъществяване на националния ни идеал. Така постепенно от училищен празникът се превръща във всенароден.

През 1980 г. първият папа славянин Йоан Павел II обявява Св. св. Кирил и Методий за покровители на Европа, а през 1990 г. празникът е обявен с решение на Народното събрание на Република България за официален. Църквата обаче продължава да отбелязва паметта на светите равноапостоли на 11 май, които са част от култа към Светите Седмочисленици.

Кирил и Методий

Кирил и Методий са родени в Солун (днешна Гърция). Методий – през 810 г., а брат му Кирил – през 827 г. В наши дни са запазени сведения само за по-важни събития в живота им. Двамата братя произлизат от многочислено семейство. Баща им, който се казвал Лъв, бил високопоставен военен управител, а майка им се казвала Мария.

Поради ранната кончина на Лъв грижата за двамата братя поема чичо им Теоктисто – висш държавник на Византийската империя. С годините двамата братя се образували и изградили авторитет на уважавани и начетени личности. Кирил станал преподавател в Магнаурската школа, а Методий бил назначен за игумен в манастира Полихрон.

Около 855 година Константин-Кирил Философ създава най-старата българска азбука – глаголицата. „Сказание за буквите“ на Черноризец Храбър свидетелства за това. С нея се слага началото на голямото просветителско и книжовно дело на Кирил и Методий. Двамата братя се заемат да популяризират християнството на славянски език във Великоморавия. Те превеждат от гръцки на старобългарски език най-необходимите богослужебни книги и така полагат основите на старобългарския литературен език.

Кирил починал в Италия на 14 февруари 896 година и е погребан в базиликата „Св. Климент“ в Рим. След смъртта на брат си Методий продължил да разпространява славянската писменост до последния си дъх на 6 април 885 година.

В края на IX век двамата братя са канонизирани от църквата за светци.

Глаголица и Кирилица

Думата „азбука“ произлиза от имената на първите две букви от глаголицата – азъ и боукы. Английската дума за азбука „alphabet“ пък се получава от имената на първите две букви от гръцката азбука – алфа и бета.

Глаголицата е азбуката, която била създадена от двамата братя. Техните ученици създали по-лесни за изписване букви и тази азбука била наречена кирилица в чест на Кирил. Глаголицата представлява система от графики. Тя се е състояла от 38 букви, предназначени да отразяват съвсем точно звуковите особености на старобългарския език.

Кирилицата била създадена към края на IX век вероятно в Преславската книжовна школа. Тази азбука включвала 24 букви от гръцката азбука. Към тях били добавени още няколко букви, които отразявали спецификите на старобългарската реч. Кирилицата и глаголицата се ползвали едновременно в продължение на няколко века. На глаголица били писани църковните книги, а на кирилица – светските. Постепенно обаче новата азбука изместила глаголицата.

Кирилицата, на която пишат милиони хора днес, е националното ни богатство и гордост! Тя е уникално нематериално наследство, което ние, българите, сме дали на Европа и света! Днес българската азбука е една от трите официални в Европейския съюз!

Предлагаме на вниманието Ви част от нашето творчество:

Синя приказка

В синия океан плуват сините рибки. Сините вълни удрят сините брегове. Вълните хвърлят водорасли до синьото небе. Сините звезди наблюдават синьото море.

Людмил Петров

Синя приказка

Рибките сини в океана се чудят какво ли стана. Небето е синьо, морето е синьо, земята е синя. Само рачето седи, червено седи, сам-самичко в морето синьо.

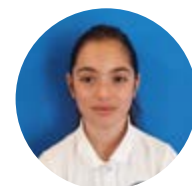
Виктор Патронев

Моето училище

Моето училище е прекрасно. Намира се в с. Иваняне, близо до гр. Баня, на красиво място и с гледка към Люлин планина. Уча тук от 5 години. То е като мой втори дом. Тук са любимата ми учителка и добрите ми съученици. Тук се уча на нови неща и развивам себе си. Спортуваме, хапваме заедно, говорим си и се стараем да бъдем умни и добри. Класът ми е малък и понякога се питам как ли е на другите места. Когато порасна, сигурно ще отида в ново училище, но тези години тук ще останат завинаги в моето съзнание и моето сърце – първата учителка, първите другари.

Никол Фотиу

Гатанка

С него приготвя се хляба,
с него питката месим със баба.
Без него няма как да направя козунак...
То казва се как?

Миролюба Дебърлиева

РЕДАКТОРСКИ ЕКИП:

Главен редактор:
Вероника Петрова

Отговорен редактор:
Румяна Божинова

Графичен дизайн:
Кристина Георгиева

Репортери:
Виктор Патронев
Владимир Генов
Джорджиа Фотиу
Елени Томара
Людмил Петров
Мартин Мончовски
Миролюба Дебърлиева
Никол Фотиу
Николас Росс

